

MICHAEL GIRA

Miért kebelezttem be a feleségemet

Minden összefonódik végezetül – minden egybeszervesül. Lehetetlen megkülönböztetni az egyik dolgot valamely másik dologtól. Amikor a lelkedet kiüresíti az önzés, akkor szétmorzsolódsz és feloldódsz az átvizenyősödésben. Ha vágást ejtek a testemen, s megfelelően koncentrálok, nem fogom magam érezni. Minden szívverésemkor heves rázkódás tépázza a gerincemet, cibálja az agytekevénységeimet. Emlékek cikáznak keresztül a fejemben ködlő csimbókos és korhadó erdő rengetegén, súlyuktól szétforgácsolódik a jelen. Saját emlékeim nem tartoznak a fennhatóságom alá. Annyira kiismerhetetlenek, akár egy százlábú végtagjainak hullámozó robogása a mosogató alatti sötét sarokban. Az illetéktelen behatoló zsákmányszerző mohóságával villan át bármely kép az idegrendszeremen. Testem kiterítve fekszik, áttetszően, védtelenül. Minden másodpercnyi időegység olyan önállósuló rovar, amelyik a véremből táplálkozik.

Amikor a feleségem meg én összeillesztettük a testünket, hogy egységessé váljunk, én beléomlottam, majd úgy öltöttem magamra a bőrét, mint valami rugalmas héjazatot. Ő oltalmazott meg a külvilágtól. Mivel már halott, bizonyára hamarosan felfalom. Bőr nélküli test vagyok, izmaim kiszáradnak a napon. Érzem, ahogy összezsugorodok.

Életfolyamatként használtam őt, rendszerként, amelynek révén teletöltekezve összevegyülhettünk, túljutva önző gondolatainkon. Amikor keze cirógatta a lábamat, ajka nedvesen siklott a bőrömön, a felismerés, amit megtapasztaltam, annak az előzőnlésnek a kezdeti hullámveréseként érkezett, amely végleg szétmállaszt mindkettőnket. Sokkal jobban szerettem őt, mint amennyire szükségem volt a saját identitásomra. Habár a teste feltárukozik előttem itt az asztalon, nem kell kinyitnom a szemem ahhoz, hogy lássam minden részletében, érezvén tökéletesen telítődni az érzékeimet. A szerelem szabad átjárást enged a testemen elszaporodó mikrobáknak és vírusoknak. Érte epekedve elveszítettem az életvágyamat. Ha most eszem meg, visszajuttatom őt magamba. Ám minden harapásnyi falatdarbakkal önmagam jelentékeny részét fogom eltávolítani.

Illata pőfékelve gőzölgött elő, ködpárássá és mézédessé fűszerezve a levegőt. Keblei kezdtek megereszkedve ráfonnyadni a bordáira, az enyészet martalékává váltak, többé nem feszültek hetykén, nem csábítottak a termékenység ígéréssel. A bimbók, melyeket valaha az ajkaimmal kényeztettem, szívogattam, rágicsáltam, erélyesen meredtek rám, mintha dacolnának az asztal oldalra csüngő mellek pusztulékonyosságával. A gravitáció magába szippantotta őt, akár a futóhomok. Hasa buzorgott, démonikus derengésű bűbájossággal bocsátva ki önnön mélységeiből a rothadás közben termelődő gázfellegeteket. Nyitott szájára pillantva még felidéztem az aromákat, nyálának finom karamell ízét, lágyan számba sikló, fogaimon köröző, mindenemet dédelgető nyelvének ruganyos engedelmességét. De most egy partra vetett tengeri emlős képére emlékeztet a leesett áll szakadékából kikandikáló nyelv szikkadt bőre, amely visszahúzódott sötét üregébe, hogy elrejtőzzön a napfénytől és

a nyüzsgő legyek hadától. Ajkai, melyekről valaha különlegesen ritka gyümölcsök nedűit kortyoltam, immár összetöppedtek és szétrepedeztek, akár egy elszáradt kajsziarack. Szemei visszabámulnak rám, maró savval kiégetve arcomat. Könnyeim lassan csordogálnak szemeim sarkából, vékonyan szivároghat, mint az ásványolaj.

Hét nappal ezelőtt titokzatosan álldogált a hálószoza ajtajában engem figyelve, amint összegömbölyödvé olvasok, s nem is voltam tudatában a jelenlétének egészen addig, amíg csendesen a közelemben nem lopózott és forró leheletével megcirógatta a nyakszirtemet. E pillanatban a gesztusoktól vagy a beleéléstől mentesen tornyosul előttem a húsa, pusztá életmenetté leegyszerűsödve, amilyen a hullámfodrozódásé viszontválaszul a víz létezésére. A testét mozgásban tartó molekulák átrendeződnek és szertefoszlanak e milió természettanának vegyi folyamatában, s már a személyes szándék ellenére sem tapasztják össze kötőanyagát. Érzem saját testem elemi részecskékre szakadozását, génállományra, atomokra, élősködőkre...

Nemiségének illata agyvelőm anyaméhébe fészkel magát, viselőssé válok, tökéletes emlékezetet létrehozva, a beteljesíthetetlen gyönyör erőteljes vörös magzatát, amely felhevíti, izzásban tartja a gondolataimat. Lehajolok hozzá egy utolsó dőre csók erejéig. Szájából nyúlós fehér ragacs csöpög, úgy illatozik, mintha a föld mélyéből tört volna elő – elrekkengett állati komposzt fénytelen sírba temetve. Fogom a fogazott élű konyhakést, és óvatosan lenyesegetem az ujjait, felfogva a kicsurranó nedveket egy fehér törölközővel. Empirikus körültekintéssel elmajszolom lelkének birtokomba került törmelékeit rezzenetlen szemeknek átható őrizetében. Mámorossá tesz emlékének végessége, textúrájának, zamatának, illatának az én testembe, szellemembe, lelkembe öblítődése.

Ahogy telnek és múlnak a hetek, minden nap lényének újabb darabkáját kebelezhetem be. Ahogy létezésének esszenciája belém költözik, önmagamon és őrajta túli összességgé lényegülök át. Ez az evolúció csupán első fokozata a saját lassú felbomlásomnak, miközben egybevegyülök a határtalan organizmusokkal, amelyek készségesen táplálkoznak belőlem, s végezetül elkevernek a mindenséggel...

Virág Zoltán fordítása